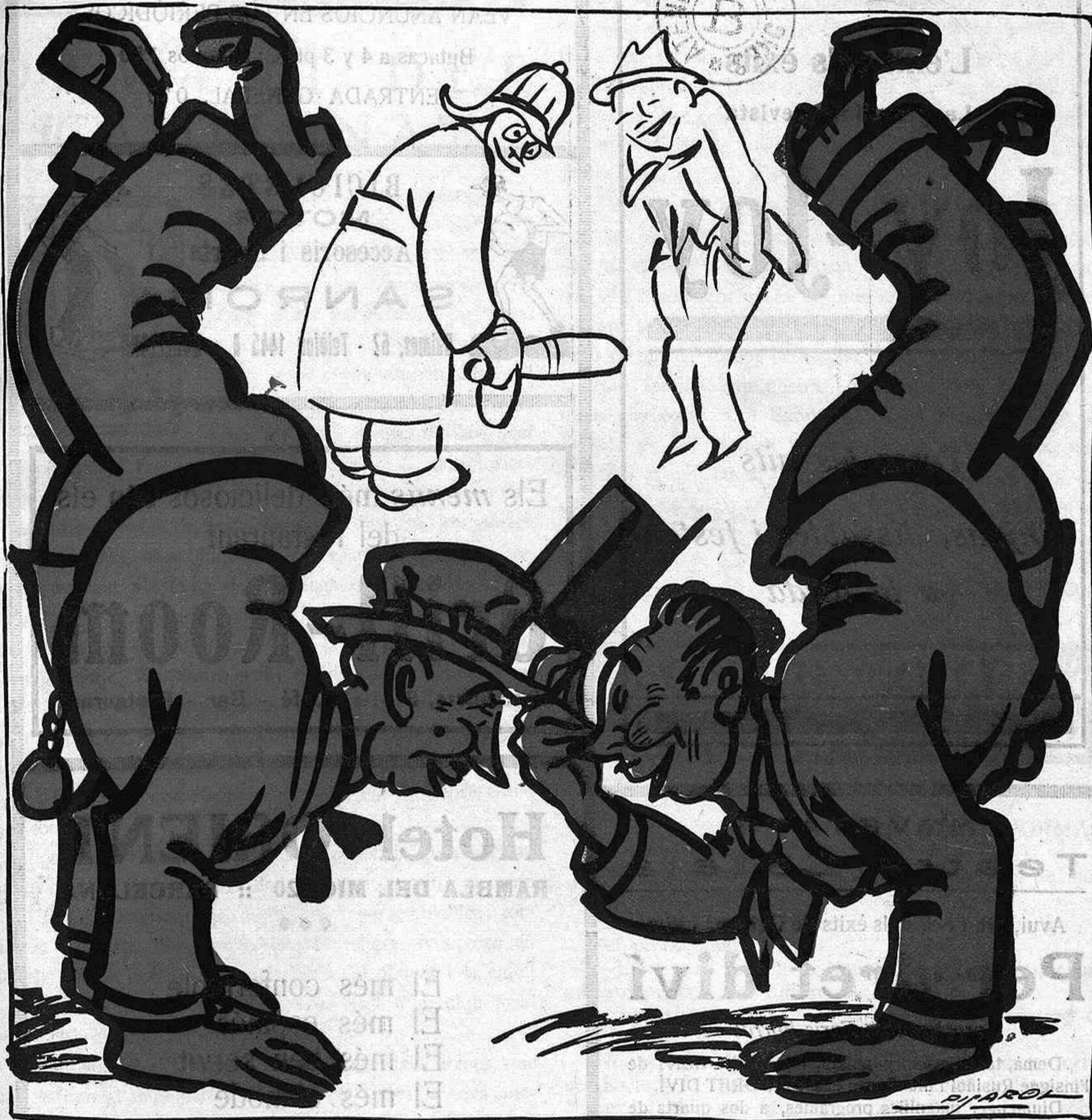


L'Esquella de la Torratxa

ANY XLIX Núm. 2468 :-: 15 cts. :-: Atrassats 30



DOS TRANQUILS

— Com va, senyor Bracons?
— Molt bé, i vostè?
— Jo també, gràcies a Déu.

Teatre Còmic

L'èxit dels èxits

La grandiosa revista

Joy-Joy

Totes les nits

Dijous, dissabtes i festes
a la tarda

NOVETATS Teatre Català

Avui, nit, l'èxit dels èxits de Guimerà i Via:

Per dret diví

protagonista *Enric Borràs*

Demà, tarda, preus populars: LA BONA GENT de l'insigne Rusiñol i nit el gran èxit PER DRET DIVÍ.

Diumenge: magnífics programes, a dos quarts de quatre: EL FERRER DE TALL; a dos quarts de sis, PER DRET DIVÍ, i vespre, a les deu, MARIA ROSA, prenent-hi part en tots els programes el gran actor *Enric Borràs*.

Es despatxa a comptaduria.

OLYMPIA

CIRCO ECUESTRE

GRANDIOSOS PROGRAMAS

Jueves, sábados y domingos tarde y noche
y todas las noches

VEAN ANUNCIOS EN LOS PERIÓDICOS

Butacas a 4 y 3 ptas. : Asientos 1'50

ENTRADA GENERAL, 0'70



BICICLETES
MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 R. - BARCELONA



Els *menús* més deliciosos són els
del restaurant

Grill-Room

Escudillers, 8 :: Café - Bar - Restaurant

Hotel ORIENT

RAMBLA DEL MIG, 20 :: BARCELONA



El més confortable
El més espaiós
El més ben servit
El més còmode



PREUS MODERATS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5



DAVANT DEL CAMPIONAT



iumenge, si no plou, començarà el campionat de fútbol. La pilota es convertirà en un símbol, en una bandera, en un himne, inclús, si vostès m'ho permeten i no tenen res que dir-hi, afegirem que serà a més a més, una espiritualitat. El triomf d'una cossa serà el triomf d'una localitat; el triomf d'un *goal* serà pel que el faci un fet representatiu de la superioritat d'aquell tros de població que té una vitalitat diferent a les dels demés trossos de població. Es a dir, que les glòries dels peus dels onze jugadors representatius, seran una cosa semblant als èxits dels mitings que organitzava en "Pol", o a les manifestacions ciutadanes i espectaculars que regiraven la ciutat, convertint-la en una ona d'entusiasme públic. Un Samitier és tant com un Cambó; un Piera tant com un don Pere Rahola; un Sancho tant com el marquès de Camps; un Zamora tant com el marquès d'Olérdola. No hi han fets, ni paraules, però hi han coses. I les coses que s'etziven amb fe, encara representen quelcom.

Tornarem a veure els tramvies plens de gom a gom, anant-hi gent fins a la teulada; tornarem a veure el camp del "Barça" amb aquelles multituds inversemblables; tornarem a sentir discussions violents i agressives com en aquells temps dels negocis del "guix, el ciment i la calç" i d'en Belmonte i "Gallito", i cada èxit d'un club local serà celebrat amb beguda i visques.

Don Miquel d'Unamuno, que és un dels homes que més estimo al món per la seva dignitat i per la seva austeritat moral i material, em parlava un dia del que ens agrada als mediterranis, tot això espectacular de les manifestacions, de les funcions magnes, de les grans festasses, dels collectivismes estètics, etc... Tenia raó. Clar que ell ho mig combatia, perquè, com diu un il·lustre novel·lista espanyol, don Miquel té ànima de frare cartoix, però a

ben dir la veritat, totes aquestes manifestacions populars i extraordinàries on s'hi aboca l'esperit sensual i grandiloqüent de la ciutat, són la nostra manera d'ésser. Sense aquests espectacles i sense aqueixes manifestacions ciutadanes, la ciutat no estaria enlairada. El fet de què la nostra ciutat mediterrània tingui l'extensió actual i un radi d'acció espiritual intensíssim, no es deu a altra cosa que a l'entusiasme col·lectiu. L'entusiasme és qui ha aixecat la ciutat, el poble, la comarca, la *marca* que va del mar als Pirineus.

Avui en dia el campionat de fútbol és quelcom més que un fet esportiu, encara que els dirigents no vulguin que ho sigui. Si els haguéssim de fer cas, si creguéssim que el fet esportiu no és res més que el fet esportiu, ben bé tant se'ns en donaria de què guanyés l'un com l'altre, però és que el fútbol ja és una cosa tan de casa, tan de la gran família, tan nostrat, que no podem fer-hi més, quan una cossa d'en Samitier l'ha ha encertada, ens fa l'efecte de què el *goal* té una eficàcia més intensa, més superior al que pugui significar solament la ficada al cadre. Un *goal* val moltes vegades cent vegades més que un discurs.

FRANCESC MADRID.



UN HOME BEN INFORMAT

Dos amics, dos industrials, es troben després de molt de temps de no haver-se vist.

—Hola!

—Què tal, amic?

—Estic molt content de veure't, Puig! Ja sé que has guanyat molts i molts diners.

—Sí, però tu n'has guanyat més. El teu comerç de cuiros...

No, no! No vulguis comparar les nostres dues fortunes. La teva és una de les més considerables de Barcelona. Justament ahir em varen demanar informes teus, sobre la teva situació, el teu crèdit, i com que estava ben informat, els vaig donar.

—Bons?

Excel·lents! Vaig dir que eres un home molt honrat, que tens dos fills, que la teva signatura val quilos d'or, que tens cases i castells i muntanyes senceres, que guanyes, pel cap baix, mig milió cada any ...

—No. Exageres, exageres... Però, t'ho agraeixo... Qui t'ha donat aquests informes?

—Un agent del fisc.

L'ADAPTACIO CINEMATOGRAFICA

Fa molts pocs dies, una important casa de pel·lícules francesa demanà a un escriptor català — rumieu qui deu ésser—el permís per a adaptar-li al cinema una de les seves novel·les. L'empresa i l'autor encara no han arribat a un acord.

A primers d'aquesta mateixa setmana, l'escriptor de referència assistí a un ball del Ritz. Els que el conegueren —que eren els més pocs—, només parlaven del seu èxit. Un conegut cridà l'escriptor per a presentar-lo a unes dames. Elles el felicitaren cordialment i li demanaren detalls del film. L'escriptor digué:

—Jo, senyora, donaré el permís, *sine qua non*, si jo puc dirigir la filmació.

—Al "Ciné Quanon"? I la vol dirigir vostè mateix en aquest cine en construcció?

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA



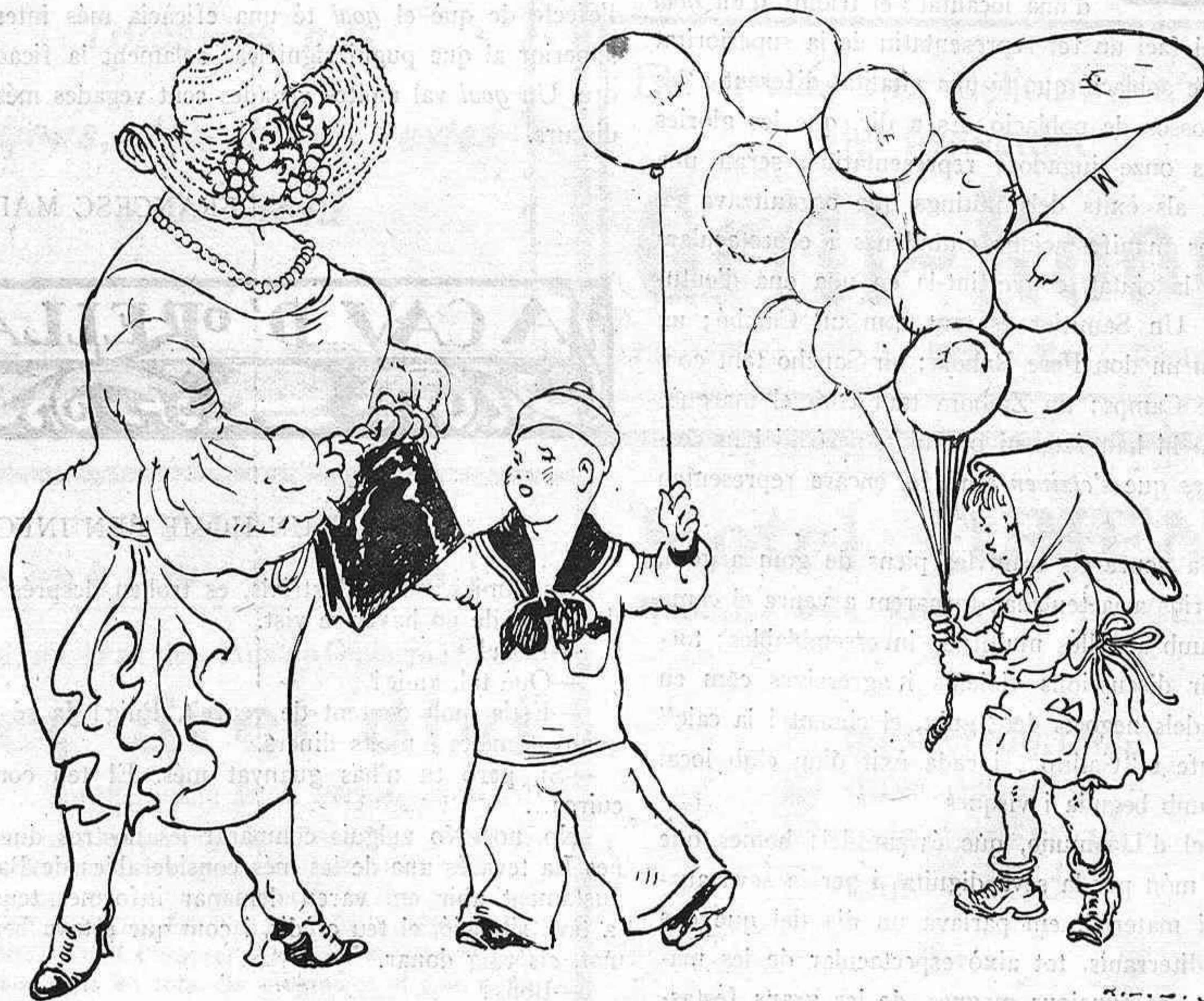
DE IMMINENT ACTUALITAT

Plou. Ja fa uns dies que plou. Plou a estones, silenciosament, finament. A voltes un raig de sol malalt, greuement malalt, traient el nas per entre els núvols, abrillanta els fils de pluja. Altres vegades plou furiosament, a bots i barrals, sobre els jardins de les torres de xocolata i turrons de la Bonanova; sobre les carreteres, sobre l'amorosa Diagonal, poblada de parelles; sobre els carrers esventrats i fangosos de la ciutat, de la que creiem gran ciutat. Però que no ho serà si el turbulent senyor Nebot no la deixa tranquilla.

Ja plou, senyors! Ja no podem patir! Ja s'ha acabat la calor! Ja estem en plena tardor! Ja, de nit, ens havem de posar un abrigo d'entretemps. Ja fins ens hem constipat. Però deixem apart totes aquestes avantatges que, per importants que siguin, no ens interessen en aquest moment.

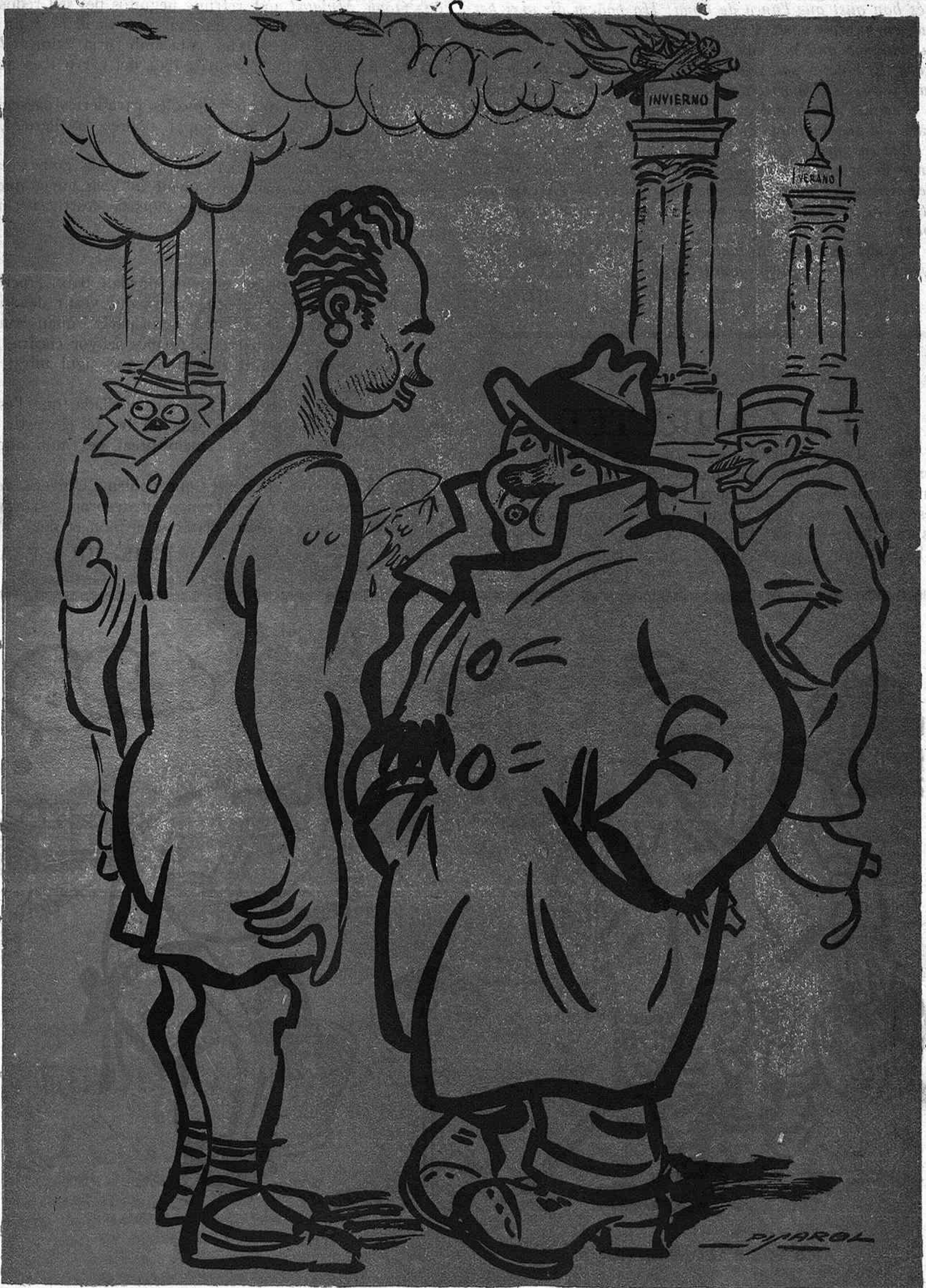
Aquestes pluges ens han fet pensar en els bolets i les castanyes. Quina mà de bolets i castanyes hi hauran aquest any!

A nosaltres, el pensar en aquesta abundor, ens omple d'alegria. I és que nosaltres sentim una viva inclinació pels bolets i les castanyes.



ELS NENS RICS

—Com pot ésser, mamà, que a aquesta nena li hagin comprat més "globos" que a mi?



L'ESPORTMAN DESCUIDAT

Home, el fred ha vingut tan sobtat, que no m'ha donat temps ni a canviar de roba.

El bolet és tou i avellutat com un anca de dona, i té més bon gust que l'anca de dona! Ho podem dir així perquè, en un dels nostres viatges a l'Àfrica, un quefe de tribu, vulgues que no, ens obsequià amb una senyora a la brasa. El bolet—que, segons el subtil i exquisid Josep Maria Junoy, és el marisc del bosc—, no és ni carn ni peix, i té el regust d'ambdues coses: d'un succulent i sagnant beef-teack i d'una molçada i daurada truita de riu.

I la castanya? Què me'n diuen de la castanya? La castanya és providencial i meravellosa. Quantes solucions sàvies i atinades no ha inspirat una castanya! La castanya, altrement, té el do de què no te la sents... i se't desfà a la boca!

Aquest any serà de bolets i castanyes! Quantes castanyes i bolets hi hauran aquest any!

VIRAI.

ESTAMPES DEL MAL VIURE

EL CARRETER

Boca d'infern—boca com forn roent encés tot l'any—perquè és escalfida per mots d'ultratges que porta al tenir un desengany. Un carro alt, la vela com de vaixell desballestat; les rodes fanguinoses i el botó emmascarat; les cavalleries—el del braç, el del mig i el de davant— a l'estiu amb el pessigolleig de les mosques, es mouen i

fan batre amb lleugeresa ses cues ça i enllà... i un crit de: *Oooh, Mulata!*, què retruny neguitós pel seu redós, fa engegar a les cavalleries amb un pas vacillant i un xic calmós... Llavors el carreter salta amb fúria, talment l'home llagosta del fútbol; s'enfila dalt del carro i es queda endormiscat...

Somnia... Qui sap què!, que les cavalleries passen pel lloc invers. Es desperta de cop i, pobres cavalleries!, les omple de cops i de renecs...

Passa per davant d'una taverna i crida amb to altívol, majestuós, i escalfa novament la seva gorja que es va escalfant, en dir a totes hores mots de destrucció; mots de menyspreu.

* * *

El carreter fa festa, es muda de dalt baix... però el carreter és carreter a tothora, encara que vestir denoti un altre viure social; i fa el senyor quan parla i quan camina, i es creu que la parla barroera fa més senyor encara, i es mira pels espills, sentint fallera de què sigui mirat per xics i grans.

No ho veus, home de parla enroguellada, que l'estigma que duus és dintre teu, que no ho fa el vestir, no ho fa la cabellera sentir-te menyspreat pel món que et veu?

Humà com tots els homes que poblen l'Univers, deixa aquestes paraulades que oloren a menyspreu i hauràs a totes hores aquest respecte clar que el món et deu.

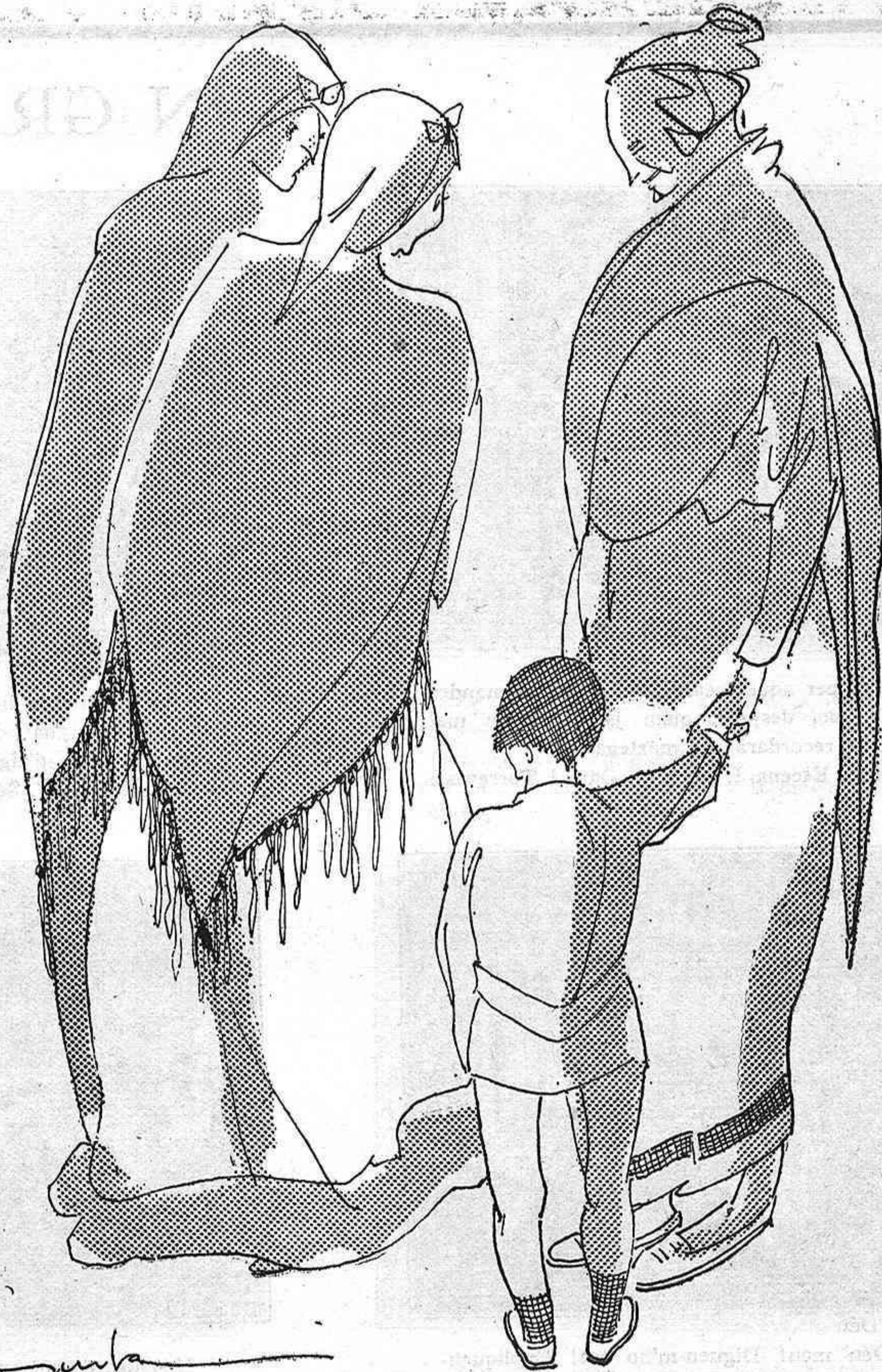
EMILI VILASECA



AMB POC S'ACONTENTEN

—Papà, un bolet!

—Noi, digues al xofer que ja pot engegar.



EL PROBLEMA DE L'HABITACIO

—I és petita aquesta cambra que vostè diu?
 —Tant, que si vol estirar-se al matí, haurà de treure un braç per cada finestra.

EL DOT DE LA NOIA

Un ric banquer tenia cinc filles casadores. Però a part dels diners, no tenien res per a enamorar. El pare les volia casar, però no sortien marits. L'home es decidí escampar per tot que, quan les filles es casessin, les hi donaria 50,000 pessetes de dot. Per fi, sortí un pretendent. S'ajustà el matrimoni.

Anaren a casa el notari a arreglar els papers. Es passà a fer l'escriptura del dot. Fou un cop fatal pel promès. Es parlà de 10,000 pessetes.

—Perdoneu, papà—digué el promès—, el senyor nota-

ri es deu haver equivocat. El dot és de 50,000 pessetes, no és veritat?

—Certament, certament, Teniu raó. Jo vaig dir: "Quan les meves filles es casin les hi donaré 50,000 ptes. de dot."

—Llavors...

—Cinquanta mil pessetes per cinc filles, fan 10,000 pessetes per cada una.

El promès es desesperà. El pare el calmà, dient-li:

—Però, tu i la teva dona menjareu sempre a casa.

El pobre noi es sentí compensat, quan el pare afegí:

—La vostra pensió serà pagada per l'interès de les vostres 10,000 pessetes, que us seran entregades a la meva mort.

UN GRAN EXIT DEL TEATRE CATALA



—Seguint per aquest camí agafaràs una mandra al dentat que, després, quan ja no vagin mal dades, no et recordaràs de mastegar!
(Acte I. Escena I. Senyors Daví i Torrents.)



—Et portava un brillantet petit, petit, clar com una estrella. Igual, de brillant i transparent, que aquesta espurna d'aigua que et rodola cara avall.
(Acte I. Escena V. Senyora Vila i senyor Barbosa.)



—Santa nit tinguin.
—Hola, senyora Ursula
(Acte I. Escena XVI. Senyores Lliteras, Guart i Matas, i senyors Guitart i Daví.)



—Digui-li que la vénen a veure la Miqueleta i la Rafela.
—Sí, les seves amigues!
(Acte II. Escena I. Senyores Rodríguez Bofill i Pujol.)



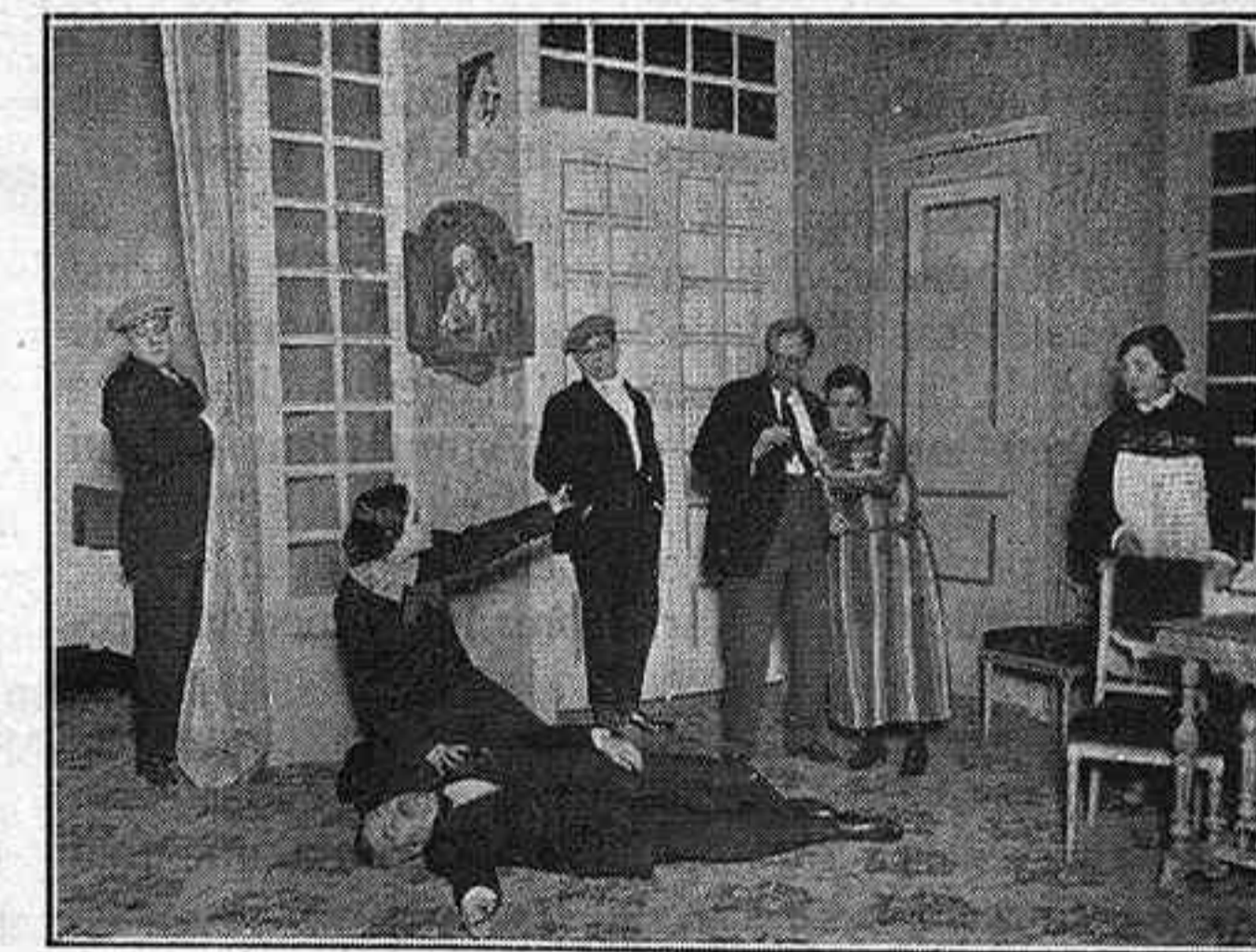
—Ai, Déu meu! Digueu-m'ho tot! Expliqueu-me què és el que es deia i es murmurava.
(Acte II. Escena III. Senyores Rodríguez, Vila i Bofill.)



—Has de pensar que la vida és com una festa major.
(Acte II. Escena IV. Senyora Vila i senyor Daví.)



—Que us penseu que perdo el temps? Si no treballa, medito, i meditant també es fa feina.
(Acte III. Escena V. Senyors Guitart i Daví.)



—Vós, mon pare, i m'heu perdut? Vós sou el meu botxí! Els meus pares són el vici i la misèria!
(Acte III. Escena final. Senyores Vila, Guart i Pujol, i senyors Barbosa, Daví, Torrents i Guitart.)

“LA DONA VERGE” D'EN FONTDEVILA

“LA DONA VERGE”

Quantes “Bels” i quantes “Marceles” en aquest món!
Quantes verges i màrtirs consumides
per un dolor pregon,
ofegades pel plor i el pes de totes les mentides
d'aquest món!

“La dona verge”!: Dolor viu, encarnat;
sang espremuda en el foc d'una vida
que té flames de crua veritat
i cendres apagades de mentida.

Dolor! Dolor! oh, gran artista Fontdevila,
vós que en féu art d'aquest Dolor,
i amb el plor deixeu l'ànima tranqui!
i amb la rialla féu arrencar el plor.

Heu fet un símbol de totes les penes;
heu fet la imatge de tots els neguits;
heu fet botar la sang dintre les venes
i enrogir les galtes dels desvergonyits.

Ens heu dit la bondat en la dolenteria;
amb la cara del Mal ens féu conèixer el Bé;
aquella “Bel” qui no l'estimaria
si és la vostra ànima i el vostre cor sincè.

Si és tota l'amargura dels sofriments
empesos fatalment per la vilesa,
i encara és tot el flam dels vostres pensaments
que us espurneixen dins la ment encesa.

Per aquesta corona d'espines de la “Bel”,
jo us posaria llor florit al rostre,
un estel, no; car ja el porteu l'estel,
l'estel del vostre esperit que avui ja és nostre.

I encara us besaria cordialment la mà
en nom de totes les virtuts escarnides
i dels bons de cor que per un tros de pa
traguen el fel de totes les mentides.

SALVADOR PERARNAU.

PRO MONUMENT A COLOMB

Parlava l'amic "C. Arbó", des d'aquestes pàgines, de les innombrables mutilacions que presenten els monuments de la nostra ciutat, i remarcava últimament la necessitat d'arranjar dignament, com es mereix, el que primerament veuen els forasters que arriben per mar a la nostra terra, el monument a Colomb.

L'amic "C. Arbó"—i perdoneu que us anomeni així, sense haver tingut l'honor de parlar amb vós—deixava entreveure, més ben dit, llençava la idea de convocar un plebiscit per tal de demanar es *posés en valor* el dit monument.

Perdoneu, amic, però per part meua, que no és aquest el camí a seguir per endegar per bons viaransys la solució d'aquest assumpte.

Com que em sembla que aquest escrit vostre no és un article més, llençat a la ventura, sinó l'inici d'una campanya que no pot tenir altre coronament que l'èxit més rotund, m'apresso a facilitar-vos unes dades que potser ignoreu i que us poden fer falta.

Els baixos relleus, que són, sens dubte, la part més important que manca, jo els he vist i els he tocat.

He vist els guixos que no els hi mancava res; totalment acabats, esperen al fundidor, i d'això fa quatre anys!

L'autor és professor a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona (Llotja), i es diu Carbonell. En quant a l'obra de referència, persones autoritzades la trobaren magnífica.

Així, doncs, què s'han fet d'aquells guixos? Ço és el que tindriem d'indagar. Per què no s'ha portat a terme aquesta obra tant temps iniciada? No serà per manca de pessetes, perquè la manera com es llencen a la Plaça de Catalunya treu tota sospita que l'Ajuntament estigui a la *sopa*.

Tampoc serà perquè les persones encarregades de portar-la a cap no enllesteixen llurs comandes; perquè, repeteixo, fa quatre anys que he vist els models en guix i suposo que no estaran quatre anys per fondre el bronze.

Així doncs, quina és la causa que no s'enllesteixin les obres de referència? Aquesta és la pregunta que tota la premsa de Barcelona tindrà de fer.

Potser d'aquesta faisó sabriem quelcom; altrament em sembla que és demanar peres a l'om.

Aquesta és la humil opinió d'un ciutadà que estima per damunt de tot la terra que l'ha vist nèixer.

LLUIS BOTA I VILLA

EL DIA DEL LLIBRE

Ahir, dijous, dia 7, va ésser el Dia del Llibre. Les llibreries vengueren les obres amb un 10 per 100 de rebaixa. Fou un èxit. El nombre de llibres que ahir es compraren fou molt superior als que es compren habitualment.

Es una gran pensada, això del Dia del Llibre. Es un mitjà lloable de cultivar l'expansió de la cultura. Molta gent que no compra gaires llibres, o que no en compra cap, davant del descompte decidí compra-ne. Trobem molt bé que cada any es faci el Dia del Llibre; estem segurs que, poca o molta, hi haurà més cultura literària.



IGNASI DOMENECH

Celebrat cuiner que té publicades infinitat d'obres d'art culinari, i director de la revista professional "El Gorro Blanco"

DIVAGACIONS

La Diversitat.—Cinquanta adictes, cinquanta incondicionals, equivalen a una sola cosa; cinquanta independents són cinquanta valors.

Idealògicament, cal distingir bé entre la independència i la indisciplina. Aquesta darrera equival a la desmoralització.

Per contra, cada imposició equival a una negació.

La primera és la que prefereixo; ella és, senzillament, l'aprofitament de forces.

La Bretolada.—Ço que les dones tenien en major estima, era, potser, la cabellera. Quan en una dona es manifestava la calba, o tenia una cabellera raquítica i curta com la d'un ermità, havia per mal nom la "pelada". Avui, la moda embrutidora—afanyem-nos a dir que no és cap creació nostrada l'amasclament de la dona, sinó que és un efecte de la pruija de memisme—fa que triomfi la pobresa física.

Ara, que hom no sap com s'ho arreglaran per a posar-se "trampa" amb els cabells tan curts, quan els anys els hi aclareixin. Sempre una calba havia sigut el cim d'un home.

Es un petit problema de l'eterna infantivitat femenina, que per a solucionar-se no cal més que una mica de sentit comú.

BAGIQUET

XERRAMEQUE ARTÍSTIQUES

ENCARA NO? — ESPURNES

No, senyors; en escriure aquesta xerrameca encara no són obertes les Galeries d'Art barcelonines; només a "La Pinacoteca" les han mig obert amb una exposició de quadros antics i moderns, en la qual hi figuren bons pintors catalans del segle passat: Armet, Gómez Soler, Cusachs, Pujals, Coll, Brull, Grané, Roig Soler, Ferràn, Soler i Rovirosa, Mercadé, Tusquets, Brugada... Es de creure, però, que demà, dissabte, les obriran totes de bat a bat, començant per la "Sala Parés", on hi haurà una bella manifestació d'art nostre contemporani que donarà molt que dir, segons sembla.

Unes noves galeries tenim d'afegir a la llista: les "Galeries Padró", en les quals s'hi troben exposats sumptuosos moblatges verament artístics i belles obres pertanyents a les arts decoratives; no sé perquè em sembla que aviat hi exposaran alguns pintors de moda; és tan bonic el local, i tan gran... més de vint sales!

Visquem i veiem.

En Quimet Folch ha deixat d'ésser el director dels Museus d'Art de Barcelona.

Quare causa?

No se'n sap res, per ara; cal esperar que l'interessat vulgui dir, parodiant el títol d'un drama de Guimerà:

—Aquesta boca, és meva!

En Picasso, l'artista modern i nerviós tan estimat a París, es troba entre nosaltres; ço que ens plau força, perquè en Picasso, malagueny i tot com és, resulta més dels nostres que bon nombre d'artistes indefinits dels que no s'atreveixen a ésser ni cuca ni ocell en tota la vida.

Encara que ha vingut per un motiu poc agradós, la

malaltia de la seva bona mare, quina millora desitgem, ens plaurà que Picasso es trobi entre nosaltres com el peix a l'aigua.

L'Antoni Alsina, l'artista barceloní que ja té cabells blancs, acaba d'assolir a Buenos Aires un èxit de públic i de crítica esclatant, segons es veu per la premsa portenya arribada de poc, pel classicisme pur i la varietat de les seves obres.

L'Antoni Alsina, que ja havia obtingut de jove importants recompenses a les exposicions oficials, exposa avui dibuixos, pintures i escultures bellament policromades que no han passat per altres mans que per les seves, ço que vol dir que és un treballador incansable.

Per què l'Alsina no exposa a Barcelona la seva variada producció artística?

Tenim ganes de poder-hi dir la nostra.

No han vist el cartell anunciador de les Exposicions de Sevilla i Barcelona premiat a Madrid?

Jo tampoc, com no sigui en reproduccions gràfiques de les quals desapareix el colorit.

Ja el veurem un dia o altre, quan el posin per les cantonades.

Que serà quan en Penagos, l'artista autor del mateix, s'hagi gastat les sis mil pessetes del primer premi, que li han correspost.

Sis mil pessetes!

—No es moco de pavo!—que diuen els madrilenys.

Ha sortit ja cap a Nova York el vapor que duu l'exposició flotant de pintures i escultures que va a fer denteta als nordamericans, i en la qual hi figura una setantena d'obres molt ben distribuïdes i millor installades.

D'on ha sortit el vapor? De Marsella, i els artistes expositors són tots francesos.

D'això en dic saber fer les coses a la moderna!

C. ARBO.



EL FRED D'AQUESTS DIES

—Xofer, al carrer de Cremat Gran!



NOVEDADES

S'ha inaugurat amb gran brillantesa la temporada oficial de teatre català. Aquesta brillantesa es deu, indubtablement, a l'empresari Josep Canals, home expert i intelligent en aquests afers, que ha volgut—i ho ha lograt—donar un marc més ample i més digne al teatre català.

Els noms d'en Guimerà i d'en Borràs, com era d'esperar, ompliren el teatre. "Per dret diví", tal com l'ha acabat en Lluís Vía, és un drama no lograt. En mans d'en Guimerà, indubtablement, hauria estat una altra cosa més perfecta. Encara que creiem — i així ho devia creure en Guimerà quan, en 1911, anunciava l'estrena d'aquesta obra al "Principal", i no es donà pressa a acabar-la—, que mai hauria estat una obra genial, una obra del to de "Terra baixa", "Mar i cel" o "Gala Placidia".

Indubtablement, en mans d'en Guimerà "Per dret diví" hauria estat un drama discret i passable. En mans d'en Vía no ha estat ni això. El gest d'en Vía, a l'atrevir-se a seguir i acabar una obra del més alt geni de la dramaturgia catalana, mereix tota la nostra admiració i el nostre més profund respecte. Però, llamentosament, en Vía és un poeta menor i un aprenent d'home de teatre. Així es noten d'una manera massa clara els pedaços—o siguin els dos actes—que ha afegit a l'obra d'en Guimerà. Si el primer acte s'aguanta amb un cert vigor, els dos restants fluxeigen i es desvien de la idea cabdal de l'obra. Perquè, indubtablement, en Guimerà no pretengué seguir les petjades d'en Valle Inclán en "Voces de gesta".

Els dos actes que ha construït el senyor Vía, amb la millor voluntat del món, no tenen interès, ni emoció, ni estructura teatral. Endemés, en els versos—que, naturalment, no tenen la robustesa ni la inspiració dels d'en Guimerà—, abunden els castellanismes d'una manera que fa fredat. Així mateix en l'obra s'abusa dels ballets i de les toques de flabiol. El senyor Vía no s'hauria de cansar gaire per a convertir "Per dret diví" en un conte moral per a infants dels que han donat tanta fama al senyor J. M. Folch i Torres.

El que sí cal alabar és el decorat i la presentació de l'obra, dignes d'una gran empresa com és la del teatre català. La decoració del primer acte, deguda als pinzells dels escenògrafs Batlle i Amigó, és de mà mestra. La del segon acte, d'en Salvador Alarma, brillant i efectista, acredita el nom del seu autor, un dels més gloriosos de l'escenografia catalana. I el mateix es pot dir d'en Vilumara, autor de la decoració del tercer acte.

La interpretació excellent per part de tots. En Borràs, pel qui no passen els anys, es mostra el gran actor de sempre. En Montero, en un paper fals i de cartró, molt just i aplo-mat. Molt bé, les senyores Fornés i Morera. I, per a acabar d'una vegada: molt bé tots.

APOLO

Segueix l'èxit creixent de "La dona verge", el fort drama realista d'en Fontdevila, que fins al diumenge passat es vegé obligat cada dia a dirigir la paraula al públic. Ara ja no la dirigeix, perquè se n'ha entornat a Madrid a complir les seves obligacions. L'últim dia de l'estada d'en Fontdevila a Barcelona, hi havia en Rusñol al teatre. Quan l'autor de "La dona verge" dirigí la paraula al públic, ho féu per a elogiar l'obra magna de l'autor d'"El místic". L'ovació encara es sent ara!

TIVOLI

Després d'haver fracassat "María Fernández", d'en Muñoz Seca i Pérez Fernández, l'empresa ha estrenat una obra dels

mateixos autors, "La cabalgata de los reyes", que també ha fracassat.

Dilluns va debutar, com a fi de festa, la gentilíssima Merceneta Serós.

BARCELONA

"Sir Alberto", dels senyors Asenjo i Torres de l'Alamo. Ha fracassat. Ja era d'esperar.

OLYMPIA

Ja tenim circ equestre. I el tenim més sensacional que mai. Hi han uns tigres i un domador que són del més gros i terribles que hem vist. Hi han uns "clowns", els Pompof, Theddy i Emig, que fan trencar de riure.

GOYA

En aquest teatre en Sassone i la Palou es preparen a fer una gran temporada.

COMICO

En aquest teatre segueix l'èxit de la revista "Joy-Joy". Ja no ho hauríem de dir: ja s'ho haurien de pensar.

BOB.



Un dia mullat

Si ens vénen gaires diumenges com el passat, estem segurs que tothom hi sortiria guanyant; els futbolistes no tindrien motiu per a què la sang se'ls hi alterés, els boxadors no es podrien clavar pinyacs, els ciclistes no podrien treure el fetge per la boca, etc., etc.

Davant d'una perspectiva com aquesta, decididament, amb una plugeta cada diumenge, la humanitat hi guanyaria molt, i ens acostumaríem a dedicar-nos, per exemple, a veure la natació o... el que fos.

Però, com que ja sabem que no hem de sortir amb la nostra, quan menys, que ens vingui, de tant en tant, un dia com el de diumenge passat, car proporcionen alguns moments d'allò més divertits.

Per exemple, diumenge arribaven els famosos motoristes anglesos Cathrick i Castley, i que tenen la gran humorada de voler donar la volta al món en "side-car", i com que la festa es feia a Sitges, un home es va dir: "Pluja segura", i tal dit, tal fet, l'aigua va caure a desdir.

Nosaltres vinga d'anar a "Penya Rhin", per veure si hi havien posat la bandera vermella, però no hi havia de què i... cap a Sitges m'has dit, tot i que no cal que us diguem de la manera que ens venia a repèl.

Al cap i a la fi, una mullena més o menys no ve d'aquí, i això fou el que ens aconsolà.

Ara, que pel que pugui ésser, que no en vinguin gaires d'humoristes d'aquesta mena, ni menys pel cantó de l'Autòdrom.

FUTBOL

Ja la tornem a ballar; més ben dit, la tornarem a ballar des de demà passat, que és el dia que han de començar els partits de campionat "si el tiempo lo permite".

Mireu que per primera jornada ja engegar-se un plat de pronòstic com és el partit "Barcelona"- "Espanyol", n'hi ha per sucra-hi els dits, oi més jugat com serà en camp d'herba.

Ja veieu per on les batusses començaran aviat enguany.

Quant de temps de sofrir, els pobres "istes".

No atinem en res més, en aquest moment, que recomanar-los-hi calma, encara que ja sabem que no ho hem d'aconseguir.

Per, valgui la nostra bona voluntat.

TEIXI.



LA BONA SERVENTA O LES ECONOMIES FRANCESES

—D'aquí endavant, per a limitar el pressupost, senyors, podríem suprimir les propines. Jo m'accontentaré amb la "seva".



"Cançons d'estiu", per Josep Maria Miquel i Vergés.
(Arenys de Mar. 1926.)

— Josep Maria Miquel i Vergés, d'Arenys de Mar, és un nou poeta que ens ofereix una obra ben discreta, "Cançons d'estiu". L'obra, és clar, té tots els defectes d'un principiant. Però, què hi fa, si al costat d'això s'hi veuen dots de poeta? Les poesies del llibre són plenes d'emoció i inspiració, algunes d'elles són d'una tendresa ben notable. La forma de tots els poemes és correcta i agradable. Cal que els amics de la literatura catalana no oblidin el nom d'en Josep Maria Miquel i Vergés, que és una esperança de bon poeta.

"Pallasso!", bocet dramàtic en un acte, per Ovidi Escaler i Ferré.

No sabem si ho dona l'anormalitat dels temps actuals o

alguna altra cosa, però el cert és que avui tothom es creu en el dret de dedicar-se a la literatura. El senyor Ovidi Escaler i Ferré potser seria un bon advocat, o un bon metge, o un bon manyà, o un bon paleta, però mai no serà un bon escriptor. Si ell ho creu així, que s'ho tregui del cap i s'ho posi als peus.

"La manduca", nou manual de cuina per Ignasi de Domènech.

El rei dels cuiners, Ignasi de Domènech, que és un peix que es porta l'oli, acaba de donar un nou llibre de cuina, on les dones hi trobaran la manera de fer els millors plats, aquells plats que fan llepar els bigotis abans de tastar-lo. "La manduca" és un altre gran llibre d'en Domènech; és el llibre que fa 14. Eh, que sembla impossible que l'home que ha escrit 14 voluminosos llibres amb receptes culinàries encara pugui escriure més llibres ensenyant plats riquíssims? Semblava impossible, però en Domènech ens ha ensenyat que no. Res, que els "gormets" li haurem d'aixecar un monument.

ALPHA



Primo de Rivera ha estat nomenat doctor "honoris causa" de la Universitat de Salamanca.

Molt bé!

Quan un home salva un país té dret a la toga de doctor, sense necessitat de passar els estudis necessaris. A tot arreu, això és així.

✽

Dos regidors, els senyors Ponsà i Oromí, i el funcionari de l'Exposició de Barcelona, senyor López de Sagredo, han marxat a Filadèlfia a visitar l'Exposició d'aquell país en representació de l'Ajuntament de Barcelona.

Tira peixet!

També ens plauria a nosaltres anar a Filadèlfia, pagant un altre.

✽

El baró de Viver volia anar a Madrid, però ho ha deixat córrer.

Per què?

No ho entenem.

Si no hi va, és perquè, segurament, no en té necessitat.

Això és molt lògic en un altre home. Però no ho és gens tractant-se del baró de Viver, que aprofita totes les ocasions per a sortir de Barcelona.

Si no hi va és perquè segurament hi ha quelcom més que la manca de necessitat.

Rússia i Lituània han signat un tractat de pau, i Polònia s'ha alarmat.

—Caram!, senyors polacs, trobem que us esvereu molt aviat; no n'hi ha per tant!

✽

La "Penya Santiago Rusiñol", domiciliada a l'estatge dels "Ohors d'en Clavé", oferí al Mestre Rusiñol un vermut d'honor.

Fou un èxit, com és de suposar.

Tot el que es faci a Rusiñol serà un èxit, perquè Rusiñol és l'home més estimat de Catalunya.

✽

El Govern espanyol ha fet grans reformes universitàries. Els Instituts seran una altra cosa; les Facultats també coneixeran les reformes.

Anirà bé aquest nou règim?

L'Institut i la Facultat ara són una cosa infecta, catau de la ganduleria i la ignorància.

Ens temem que amb la reforma anirà encara pitjor.

✽

Crisi polaca.

Pilsudski l'ha resolt personalment.

Adhuc en els països on hi han bons governs hi han crisis! El món està perdut!

✽

El xa de Pèrsia ha estat víctima d'un atemptat frustrat.

Diuen que entre els agressors hi han adeptes al xa.

Els agressors volien matar el xa i el príncep hereu i pujar ells al poder.

Alguns dels agressors han estat ja afusellats.

A tot arreu hi han atemptats. Governants perillen arreu. Però, sortosament, no passa mai res. Lloem a Déu que ens conserva els reis i els excel·lents governants que hi han a molts països!



NOU AMBIENT

—Tu també t'has tallat els cabells com els homes?

—I tu vas a la plaça com les dones?

D'una calor asfixiant, hem passat sobtadament a una fresca que ha fet treure abrics.

Bromes de la Naturalesa.

Tot està regiversat, que àdhuc el temps vol prendre cartes en aquest desvallestament.

A veure quan acabarà tot això!

✽

Fa un any que s'ha inaugurat el servei públic d'autòmnibus "Vallcarca-Coll, S. A."

El dia de l'aniversari s'inaugurà un nou garatge i l'empresa donà un xampany, al qual fórem galantment invitats.



Ebij: Sí, que ella vagi amb vós i gaudiu força; però no escriviu.—Pàmpol: Bé, ens plau el vostre article. Ja l'hem donat a les cauxes.—A. C.: "La llosa trista", és massa segle XIX.—Llevantí: Uil, és molt massa llarg!—S. M.: No, la vostra visió futurista, no ens acaba de plaure, perquè no la trobem prou futurista i perquè parleu d'un senyor que ens molesta per creure'l degenerador de la nostra joventut. La vostra anterior poesia, és a les caixes. La que ens heu enviat darrerament, va bé; la publicarem.—E. V.: Bé, la nova estampa del mal viure. Quan ens envieu coses, féu-ho en prosa i no en vers.—C. S. i P.: Bé, la vostra poesia.—Ninot: Més que de pressa al cove! No dibuixeu pas mai més! Quina calamitat.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELÉFON A. 4115

OBRA NUEVA CULINARIA

LA MANDUCA

Un tesoro de platitos de gusto

por B. Doménech

Un tomo 8.º tela Ptas. 5'50

VERNEY D'ORIANI

¿Quiere V. ganarse un sobresueldo?

Pequeños trabajos y tareas fáciles
con que aprovechar unas horas
entretenidas y remuneradamente

Un tomo Ptas. 3

PRESONS D'EUROPA

ORIGENS - TRADICIONS - COSTUMS - PRESONERS
CELEBRES, ESCENES HISTORIQVES, JUSTÍCIES, INJUSTÍCIES,
CRIMS I TURMENTS, VENJANCES I EXPIACIONS. VÍCTI-
MES DEL FANATISME POLÍTIC I RELIGIÓS, ETC. ETC.

per F. GIRBAL JAUME

1.ª Sèrie: Un volum 8.ª Ptes. 2

2.ª Sèrie: Un volum 8.ª Ptes. 2

En premsa: 3.ª sèrie, Presons d'Europa LA BASTILLA

FRANCISCO MADRID

Sangre en Atarazanas

Un tomo 8.º Ptas. 4

Pronto aparecerá el popular libro

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque-Enciclopedia de la vida práctica para 1927

AÑO XX DE SU PUBLICACIÓN

NOTA: Suplicamos a nuestros corresponsales formulen el pedido lo antes posible.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliures del Cir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, ademés, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.



EN PLENA TEMPORADA

Els bolets i les castanyes